

Arealer — saa vidt jeg ved, er der 4 Gaarde derude —, og det vil altsaa sige, at naar Krigsministeriet kommer og siger til de paagældende: I Morgen afspærres der fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften, saa maa de forlade deres Huse, saa kunne de ikke opholde sig der. Det er ikke nogen stor Erstatning, og jeg tror, de allerfleste Medlemmer her i Tinget vilde betakke sig, naar man kom og sagde til dem: Her er 2 Kr. 20 Øre, saa maa du forlade dit Hus en hel Dag. Endvidere kræves der i denne Overenskomst, at Lodsejerne skulle gaa ind paa Uopsigelighed fra deres Side i 15 Aar; derimod kan Krigsministeriet opsigte hvert Aar. Endvidere skal der — og det synes dog at være det værste — lægges en Servitut paa Ejendommene, og enhver ved, hvad det vil sige at faa lagt en Servitut paa en Ejendom; i Handel og Vandel forringer det jo en Ejendoms Værdi.

Hvis Lodsejerne ville gaa ind paa denne Overenskomst, forekommer det mig, at man burde være gaaet noget videre end det Tilbud, man har gjort dem for den forløbne Tid. Man har tilbudt dem 6,000 Kr. for de 11 Aar, der ere gaaede. Det var 1901, man begyndte at forhandle, og i 1903 anlagde de paagældende Lodsejere Sag mod Krigsministeriet. Det, de krævede, var omtrent en Sum som den, jeg ser, det vil blive efter de Beregninger, som ere gjorte i Krigsministeriet i Anledning af denne Overenskomst: 21,000 Kr. Nu forstaar jeg meget vel, at Ministeren ikke godt kunde gaa ind paa at betale denne Sum, thi, som han gentagende har sagt, der er egentlig ikke ført Bevis for, at de have lidt et saadant Tab. Men jeg ved, at man fra Lodsejernes Side er villig til at gaa ret stærkt ned, og jeg tror derfor, at hvis den højtærede Minister havde tilbudt dem blot 50 pCt. af den Sum, vilde det have gledet. Jeg skal vel være mig for at sige, at de ikke ville gaa ind paa det; det har jeg intet Mandat til, omend jeg har ført nogle Forhandlinger med Lodsejerne i denne Sag, begrundet paa, at de have henvendt sig til mig. Jeg har gjort mit til at gøre dem begribeligt, at man hellere maa faa en Overenskomst paa en mindelig Maade end føre Proces, thi enhver ved jo, at det at føre Proces er dyrt, og derfor har jeg sagt til dem, at de hellere skulde tage et magert Forlig end føre en fed Proces. Jeg kunde have haft Lyst til at stille et Ændringsforslag her til tredje Behandling, gaaende ud paa at bevilge

50 pCt. af den Sum, Lodsejerne have forlangt; men da Ændringsforslaget sikkert vilde være blevet forkastet, har jeg undladt at stille det, da jeg meget nødig vilde lægge nogen Hindring i Vejen for denne Sags Løsning; efter at vi have ført Forhandlingerne saa langt, som vi have gjort, og — som det synes — naaet en Overenskomst. Jeg vil derfor i Dag, som jeg gjorde ved Finanslovsforslagets anden Behandling, henstille til den højtærede Minister og Finansudvalget, at man, hvis Lodsejerne ikke ville gaa ind paa den af Ministeren foreslaaede Overenskomst, ikke derfor afbryder Forhandlingerne, men søger at føre disse videre og maaske ved Til lægsbevillingsloven faa afsluttet en Overenskomst. Selv om det skulde dreje sig om en Difference paa 2,000—3,000—4,000 Kr. for Staten, bør man efter min Mening ikke lade Sagen strande.

Naar jeg har arbejdet for denne Sags Fremme, er det først og fremmest, fordi jeg føler det som min Pligt overfor mine Vælgere, men jeg har ikke gjort det, fordi det er mine politiske Venner, det drejer sig om, thi, saa vidt jeg ved, ere de Mennesker, der have henvendt sig til mig, mine politiske Modstandere. Men dernæst har jeg gjort det, fordi jeg føler, at der gøres disse Mennesker Uret. Jeg har i mange Aar opholdt mig derude og set, hvor ubehagelig denne Afspærring er for de vedkommende. Jeg fremdrog ved Finanslovsforslagets anden Behandling et Eksempel paa, at en Mand blev forhindret i at høste sin Rug, og jeg kunde nævne mange andre lignende Eksempler. Saaledes var en Mand i Færd med at høste, da man uden videre kom og afspærrede Ejendommen. Følgen var, at Resten af hans Rug paa Grund af et indtrædende Regnvejr blev ødelagt. Ogsaa om Foraaret, naar de vedkommende arbejde i Marken, og Jorden er tjenlig til Saaning, er det meget generende, at Arbejdet afbrydes. Jeg mener derfor, at disse Mennesker have et rimeligt Krav paa Erstatning; hvis man f. Eks. vilde give 10,000 Kr. for de forløbne 11 Aar, tror jeg, at Sagen vilde glide, og i saa Fald maa det siges, at disse Mennesker have stillet sig meget moderat.

I den Skrivelse, som ledsager Ændringsforslaget, siges der, at man nu har skudt derude i 200 Aar uden nogen Sinde at give Erstatning, men det er ikke rigtigt. Jeg skal oplyse, at i 60-erne — jeg tror, at det var i 1865 — søgte Ejeren af Maglegaard, som følte sig meget generet af denne Skydning, Erstatning, og Staten